

DE ENGELENFLUISTERAAR

Ongelooflijke verhalen over hoop en liefde
van de engelen

Kyle Gray

ANGEL WHISPERER

Copyright © 2012 by Kyle Gray

Originally published in 2012 by Hay House Publishers UK Ltd.

Tune into Hay House broadcasting at: www.hayhouseradio.com

De informatie die in dit boek wordt verstrekt, is geen vervanging voor professioneel medisch advies; raadpleeg altijd een arts. Elke toepassing van de informatie die in dit boek wordt verstrekt, is voor verantwoording van de lezer. Noch de auteur, noch de uitgever kan verantwoordelijk worden gehouden voor enig verlies, enige aanspraak of schade ten gevolge van gebruik, of misbruik, van de adviezen die worden verstrekt of het niet raadplegen van een arts.

Opgedragen aan mijn moeder Diane voor
haar onvoorwaardelijke liefde en steun

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	i
Dankwoord	iii
Inleiding	vi
HOOFDSTUK 1	Groeien en leren	1
HOOFDSTUK 2	Liefde is overal.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 3	Helpen en helen.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 4	Ruimte maken om dingen te laten groeien	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 5	De wereld van de engelen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 6	We kunnen allemaal met engelen praten	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 7	Je levensdoel vinden	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 8	Een gevoel van onschuld	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 9	Zo klein, zo belangrijk	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 10	Tekens van boven ..	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 11	Hulp van boven.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
HOOFDSTUK 12	Degenen die we hebben verloren	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.

HOOFDSTUK 13 gedefinieerd.	Een geloof in het Licht	Fout!	Bladwijzer	niet
HOOFDSTUK 14 gedefinieerd.	Altijd aanwezig, altijd toezien	Fout!	Bladwijzer	niet
HOOFDSTUK 15	Goddelijke wezens ..	Fout!	Bladwijzer niet	gedefinieerd.
HOOFDSTUK 16 gedefinieerd.	Een engelachtig extraatje	Fout!	Bladwijzer	niet
HOOFDSTUK 17	Liefde en overvloed	Fout!	Bladwijzer niet	gedefinieerd.

VOORWOORD

Ik heb zitten nadenken hoe ik je kan uitleggen waarom ik dit boek heb geschreven. De waarheid is: ik zie geen enkele reden om het niet te doen!

Maar als ik er een beetje dieper over nadenk, dan is denk ik toch dat het delen van mijn ervaringen de belangrijkste reden is; niet omdat je dan weet wat me is overkomen, maar omdat je, als je contact met engelen hebt gehad, weet dat wat jou is overkomen ook geldt voor vele anderen. Te vaak denken mensen dat ze de enige zijn die zulke ervaringen hebben. Ze denken dat ze gek worden, of dat niemand hen zal geloven. Ze overtuigen zich ervan dat ze het zich hebben verbeeld.

Je bent niet gek. Je hebt het je niet verbeeld. Ik geloof je.

Ik heb ook het gevoel dat het de bedoeling is dat ik de engelen help om hun licht te verspreiden en hun boodschap over te brengen. Hun boodschap is eenvoudig: geloof in hen en houd van jezelf. De engelen willen niet dat we ons verlaten op hen, en dat laten ze ook niet gebeuren – ze moedigen ons aan om dagelijks te beseffen dat we zélf kracht hebben, zodat we onze tegenslagen kunnen overwinnen, en ze zullen ons daarbij ondersteunen. Ik ben zo gezegend dat ik hun kan helpen, maar ik wil ook dat je weet dat ook jij gezegend bent, omdat de engelen er voor je zijn, net zoals ze er voor mij zijn. Ik hoop dat ik je kan helpen daarin te geloven en dat je een echte verbinding met hen kunt krijgen.

Al vanaf mijn vroegste jeugd hebben mensen tegen me gezegd dat ik ooit een boek zou schrijven. Ik had nooit begrepen waarom ze dat tegen me zeiden, maar

het was absoluut voorbeschikt, en ik heb het gevoel dat ik het juiste heb gedaan, dus je hebt nu het resultaat in handen.

Als er iets is dat ik graag wil dat je eruit oppakt, is de wetenschap dat we nooit sterven. We leven voort en we blijven liefhebben vanuit een andere dimensie, zoals deze ongelooflijke verhalen van liefde en hoop zullen laten zien.

Liefde is nu overal om ons heen. Wij zijn liefde en er wordt van ons gehouden. Ik hoop dat je dat voelt als je mijn verhaal begint te lezen en ik hoop dat je dat zult blijven voelen.

Namaste.

DANKWOORD

Er zijn heel veel mensen die me hebben aangemoedigd om deze reis te maken, en ik ben hen voor eeuwig dankbaar.

Ten eerste wil ik mijn ouders bedanken, omdat ze me steeds met de voeten op de grond zetten. Mijn moeder is een echte gevoelige ziel die me heeft geleerd om voor mijn mening uit te komen; en mijn vader heeft me aangemoedigd om te staan voor waarin ik geloof. Oma in de hemel – dank je wel dat je er altijd bent.

Mijn speciale dank gaat uit naar Linda Watson-Brown, die op het idee kwam van dit boek en daarna onvermoeibaar heeft gewerkt om te produceren wat je nu in handen hebt. Mijn speciale dank gaat ook uit naar Clare Hulton, onze agent, die er altijd in heeft geloofd dat we een uitgever zouden vinden en me heeft ondergebracht bij de uitgever op wie ik altijd had gehoopt.

Dank je wel Gill Benning, David Wells en Monica Cafferky, voor jullie hulp bij mijn mediacarrière.

Mijn dank gaat ook uit naar de Hay House familie, Carolyn, Jo en de redactieleden; het was een genoegen om met jullie te werken. De positieve energie van Louise L. Hay heeft dit allemaal mogelijk gemaakt.

David Hamilton heeft me op een positieve manier aangemoedigd, zijn commentaar en steun gegeven – je bent een inspiratiebron, David.

Ik wil ook mijn spirituele familie bedanken, vooral June Moore, mijn kosmische moeder, die altijd heeft gezegd dat Hay House de juiste uitgever voor me was. Dank je wel, Margaret McKim; je bent al die jaren geleden de gastvrouw geweest voor mijn ontwikkelingskring – je hebt me goed onderwezen. Ook wil ik Avril Stephens, mijn reikimeester, bedanken; ze heeft me altijd gezegd dat ik het allemaal eenvoudig moest houden. Alexis Wilson, dank je wel voor je steun, aanmoediging en tips. Mijn eeuwige dank gaat uit naar Michelle Connor en Diane Etherson, mijn zielenzusters, die me, wanneer ik hen ontmoet, altijd iets leren.

Dank aan alle dames met wie ik elke week in de spiritualistische kerk zat; zij hebben altijd in mij geloofd – Andrea, Marie, Wilma, Jean (in de geestelijke wereld), May (die tijdens het schrijven van dit boek naar de andere wereld is gegaan) en Tillie. En mijn dank gaat uit naar Elsie, die tijdens mijn eerste publieke optreden de eerste boodschap vanuit de geestelijke wereld ontving – ik denk aan je!

Dank aan alle stafleden van de *Scottish Sun*, vooral Yvonne (die me ervan heeft overtuigd dat ik bij hen moest solliciteren), Emma (die ervoor zorgt dat ik al mijn mail en geschenken krijg), en Peter Cox (die me steeds scherp houdt).

Ik wil ook mijn geweldige vriendengroep bedanken. Mijn vriendinnen: Jennifer, Teri, Heather en Amanda, jullie zijn geweldig en ik zal altijd van jullie blijven houden! Mijn vrienden die mijn broers werden: Scott, Felix, Ryan en John – jullie zijn getalenteerde mensen. Dank aan al mijn maten in de Glynhill voor jullie steun; zij hebben me tweeënhalf jaar lang een slaapplek geboden – en mijn geadopteerde tante Maroulla die me bij haar liet logeren. Ik heb zoveel van jullie geleerd.

Mijn speciale dank gaat ook uit naar Drop Dead Clothing voor hun sponsoring en de kleding die ik draag op de omslag.

Natuurlijk wil ik ook het universum en de engelen bedanken die dit allemaal mogelijk hebben gemaakt. Dit boek is het bewijs dat iets kan worden gecreëerd als je er sterk in gelooft. Ik houd van jullie en ik geloof in jullie allemaal.

Namaste.

INLEIDING

Ik werd midden in de nacht wakker. Het was donker en stil, maar ik was niet bang. Ik was pas vier jaar, maar ik was helemaal niet bang. Hoe kon het ook anders, want degene van wie ik zielsveel hield zat naast me, om er zeker van te zijn dat het goed met me ging.

Ik aanbad mijn oma en ik wist dat dat wederzijds was. Altijd als ik overstuur of bang was, streek ze over mijn arm totdat ik me weer op mijn gemak voelde. Ze knuffelde me en ze zei tegen me dat ze van me hield, en ik had altijd het gevoel dat alles oké was als zij er was.

De dingen waren echter sinds kort een beetje anders. Ik wist dat oma ziek was, omdat ze bij ons was ingetrokken zodat mijn moeder voor haar kon zorgen. Al mijn spullen in de kamer waar ik speelde waren eruit gehaald; er werd een bed en ander meubilair in gezet, zodat ze daar kon verblijven. Ik wist niet wat ze mankeerde, maar alle volwassenen waren heel ernstig als ze erover praatten, en ik besepte dat ze soms niet goed ademde.

Toen ze in mijn oude speelkamer trok, was ik blij; het was de kamer naast die van mij en ik vond het heerlijk dat ze zo vlak bij me was. Ik stelde me voor dat ze de hele tijd met me kon spelen en bij me zou komen om me voor het slapen gaan voor te lezen.

Maar zo ging het niet.

Oma kreeg een rolstoel en daarna kon ze nergens op eigen gelegenheid heen. Ze kon de rolstoel niet door de smalle gang manoeuvreren en van haar kamer naar die van mij komen – en haar ademhaling werd steeds slechter. De week ervoor was ze opgenomen in het ziekenhuis en als we dan op bezoek gingen, leek ze niet echt op mijn oma. Ze had nog steeds die zachte bedjasjes aan die ze de laatste dagen steeds droeg, maar ze was erg moe en ze kon niets doen. Ze

glimlachte steeds als ze me zag en als ik naar haar toe rende, zei ze: 'Daar is mijn jongen!'. Maar we moesten dan alweer snel weg, omdat ze moest rusten.

Nu was ik zo blij om haar te zien. Ze droeg een van die bedjasjes, dus ik dacht dat ze thuis was gekomen en stiekem naar me kamer was gekomen om me te zien. Het was fijn dat ze niet meer in haar rolstoel zat en ze zag er zo blij uit nu ze bij me was en op mijn kleine bed zat. Er was eigenlijk een vreemde sensatie in de kamer – het was alsof ik de liefde die ze uitstraalde kon vóélen.

We lachten naar elkaar en ze kwam dichterbij. Ik was heel blij dat ze er weer was en dat ze zich beter voelde. Ik kan me herinneren dat ik dacht: Daar is mijn beste vriendin. Zij zal me helpen om weer in slaap te vallen. Ik vond het heerlijk als iemand tussen mijn schouderbladen kriebelde om in slaap te komen. Zodra ik daaraan dacht, begon oma daar te kriebelen. Ik voelde me omringd door haar liefde en ik voelde me veiliger dan ooit tevoren, bijna alsof ik wist dat dat gevoel er altijd zou zijn.

Langzamerhand viel ik in slaap – veilig en gelukkig.

De volgende morgen kwam mijn moeder mijn kamer binnen en ze schoof de gordijnen open. Terwijl het zonlicht binnenviel, vroeg ik haar waar oma was. Mijn moeder leek een beetje terughoudend. Ze vroeg wat ik bedoelde.

'Is ze in haar kamer?' vroeg ik.

Mijn moeder schudde haar hoofd en ze leek overstuur.

'Zit ze te ontbijten?'

Ze schudde opnieuw haar hoofd.

Er kwam een afschuwelijke gedachte in me op. Wat als oma weer in het ziekenhuis lag?

Mijn moeder liep de kamer uit toen ik die vraag stelde.

Ik liep naar beneden om te ontbijten en ik vroeg nog een keer naar oma.

'Ik heb haar gisterenavond gezien,' vertelde ik aan mijn moeder. 'Ze kwam mijn kamer binnen toen ik wakker was geworden en ze heeft me geholpen om weer in slaap te komen. Ze moet zich beter voelen. Ik ben zo blij dat ze haar rolstoel niet meer nodig heeft. Waar is ze?'

Opnieuw kreeg ik geen antwoord. Wat kon mijn moeder immers zeggen tegen deze kleine jongen die zo onschuldig over zijn dierbare oma sprak? Ze kon niet tegen me zeggen dat ik onzin uitkraamde en ze kon me niet vragen stil te zijn. Ik werd in liefde en vriendelijkheid opgevoed – misschien is dat de reden waarom mijn moeder zich er niet toe kon zetten om het enige te vertellen dat mijn hart zou breken: mijn geweldige oma was de nacht ervoor gestorven.

Ze was in het ziekenhuis overleden; ze was niet meer thuisgekomen. Voordat ze verder reisde was haar geest teruggekomen om te kijken of het goed met me ging.

Ik weet nu dat je als je overgaat even snel naar je familie kunt gaan, voordat je geest het licht raakt. Oma en ik hadden een speciale band en ik geloof echt dat ze naar me kwam kijken voordat ze naar het volgende niveau ging; ik was tenslotte haar jongen. Ik was wakker geworden en had de liefde gevoeld. Ik denk dat dat de bedoeling was, omdat wat oma me die nacht had gegeven iets was dat me sinds die dag steeds is bijgebleven. Ik voelde me beschermd. Ik voelde dat niets me kon overkomen. Ik voelde me onoverwinnelijk.

Het was een zegening die mijn leven zou veranderen.

HOOFDSTUK 1

GROEIEN EN LEREN

De nacht dat mijn oma stierf, was een keerpunt in mijn leven. Eigenlijk gaat het verder dan mijn leven, omdat ik echt geloof dat wat we op dit aardse niveau ervaren slechts een klein deel is van wat we door de tijd heen zullen ervaren. Het is op vele manieren van grote invloed geweest. Het was niet alleen een verlies in mijn jonge leven, maar het was ook het moment waarop ik voor altijd veranderde.

Ik wil je graag meenemen naar die vroege jaren, omdat dat het moment was dat alles begon. Hoewel het leven volgens mij een reeks kansen is om te leren, worden vele ervan in beweging gezet door onze eigen keuzes. Ik heb ook het gevoel dat er gedenkwaardige periodes zijn die vaak een wegwijzer zijn voor wat er komen gaat. Als je met me wilt terugreizen naar die wereld van een vierjarige jongen, krijg je een kijkje in wat er gebeurde en hoe ik gekomen ben waar ik nu ben.

Wat mijn oma die nacht liet zien, was een glimp van mijn bestemming. Sindsdien heb ik geleerd om te communiceren met engelen, en hoewel ik nog jong ben, ben ik gaan begrijpen dat dit mijn levensdoel is. Het is allemaal op die nacht begonnen en ik bedank mijn oma voor al die prachtige dingen die er sindsdien zijn gebeurd. Ik had echt een diepe, prachtige band met haar, en dat is nog steeds het geval, ondanks dat ze hier niet meer in fysieke vorm is.

Agnes was mijn oma van moederskant; zij en mijn moeder hadden een sterke band. Het was vanzelfsprekend dat ik vanaf mijn geboorte deel zou uitmaken van die kleine groep. Die krachtige vrouwelijke invloed in mijn jonge jaren heeft me voor een groot deel gevormd, en het droeg bij aan het bewustzijn van mijn gevoelens en sensitieve kant. Zelfs toen deze gevoeligheid me op school tegenwerkte, kon ik me niets anders wensen, omdat het me zoveel heeft gebracht in mijn leven.

Voordat oma bij ons introk, woonden we vlak bij elkaar. Wij hadden een nieuw huis boven op een heuvel, en oma woonde in het huis waar mijn moeder was geboren; het was hooguit drie minuten lopen, en ik zag haar elke dag. Ik kreeg de kans om een sterke band met hen beiden te ontwikkelen toen ze bij ons kwam wonen, en mijn moeders aandacht voor een groot deel naar mijn oma ging.

Toen ik drie was, werd ik bijna een jaar lang erg ziek; dat maakte de band tussen mij en oma nog sterker. Ik had het Guillain Barré syndroom; dat is een stoornis waarbij het immuunsysteem van het lichaam een deel van het perifere zenuwstelsel aanvalt; dat betekent dat

het lichaam met zichzelf oorlog voert. Het gebeurde na een zware verkoudheid. Het begon met zwakte, en wat pijn en tintelingen in mijn benen, maar het werd al snel steeds erger totdat ik op een dag niet meer kon lopen. De doktoren vreesden het ergste en ze dachten eerst dat het meningitis was. Ik kan me nog heel goed een lumbaalpunctie herinneren – het was een van de naaste ervaringen in mijn leven en ik heb onafgebroken geschreeuwd. Negen maanden lang was ik vanaf mijn middel verlamd. Ik heb een tijdje in het Yorkhill Hospital, een kinderziekenhuis in Glasgow, gelegen, maar ik had veel geluk omdat ik beter werd toen ik vier was. Het is een nogal zeldzame ziekte – doktoren denken dat het bij 1 op de 100.000 mensen voorkomt. Het enige wat ik eraan heb overgehouden zijn platvoeten, want maandenlange fysio had geen effect gehad.

De verlamming is wat ik me het meest herinner van die tijd, maar niet op een nare manier. Wat is blijven hangen, is dat het me meer liefde in mijn leven bracht. Ik zat dan urenlang op oma's schoot en ik vond dat heerlijk. Zij zat in haar rolstoel en ik kon niet lopen, dus we werden dikke vrienden. Ik was stapeldol op haar.

Ik heb ook heel veel goede herinneringen aan de tijd ervoor. Oma had altijd een handtas bij zich, en alles wat je wilde, zat erin. Op een dag zat ik met haar achter in de auto, toen mijn moeder en vader ergens een klok gingen halen. Ik zei dat ik honger had, en ze haalde een met was bedekt stuk kaas en een mes uit haar handtas! Dat was oma ten voeten uit – je wist nooit wat er uit die tas kwam. Ik noem dat soort kaas nu nog oma's kaas, want ze leek er altijd aan te kunnen komen!

Ik kon de gedachte dat oma zonder mij helemaal alleen was niet verdragen, dus ik legde altijd speelgoed bij haar om haar gezelschap te houden. Mijn favoriete speeltjes waren kleine plastic monsters en ik zorgde er altijd voor dat er een paar naast haar lagen als ik wegging.

De herinneringen aan die tijd zijn nog steeds sterk – samen *Fantasia* kijken, opgekruld in haar rolstoel zitten, harde snoepjes eten... Ik was niet de eerste en zal zeker niet de laatste kleine jongen die zijn oma aanbad en aanbidt. Ik weet zeker dat er heel veel mensen zijn die herkennen wat ik bedoel als ik zeg dat we het middelpunt van elkaars wereld waren. Het is geen wonder dat ze, ondanks haar overgaan, een rol speelde in zo'n groot deel van mijn leven. Elke keer dat ze me zag, riep ze: 'Daar is mijn jongen!' Dan rende ik naar haar toe en dan omhelsden we elkaar alsof we elkaar maandenlang niet hadden gezien. In de zomer, als oma en haar burens samen buiten zaten om wat te

kletsen, zeiden de andere oudere vrouwen allemaal: 'Daar is Kyle, hier is mijn jongen!' Dan werd oma echt boos. 'Nee, nee, nee!' riep ze steeds. 'Hij is mijn jongen!'

Een van mijn dierbaarste herinneringen aan haar is haar liefde voor prullaria. Ze stapte een winkel binnen en vond dan altijd wel iets van haar gading, die ze dan haar 'schat' noemde; ze was er altijd verrukt van. Dat is voor een kind heel aantrekkelijk, omdat ze vaak te horen krijgen dat rommel ook mooi kan zijn. Als oma weer eens op een van haar stroomtochten was geweest, zaten we samen alle dingen die ze tevoorschijn haalde te bewonderen.

Maar met het verstrijken van de tijd vervaagden die kleine karakteristieken. Ze kon er zelf niet meer op uit, dus ze kon niet meer op zoek gaan naar spulletjes. Ze kon niet eens even bij een winkel naar binnen om een zakje snoep te kopen. Ik weet dat iedereen die dit leest dat kleine verdriet zal herkennen als een leven op dit aardse niveau zijn einde nadert. Destijds was ik te jong om te beseffen dat dit punt van iemands aardse leven slechts een volgend stadium is, maar ik weet nu dat pijn, verlies, lijden en ouder worden slechts momenten zijn op onze reis en dat ze ervoor zorgen dat we de kans krijgen om naar het volgende stadium te gaan. Met de hulp van de engelen kunnen we allemaal troost vinden in deze wetenschap, en ik was bijzonder gezegend dat ik wat van die kostbare troost kreeg in die nacht dat mijn oma overleed.

Oma was ziek, ze had longemfyseem in het laatste stadium voordat ze overleed. Ze kreeg zuurstof, haar voeten en benen waren erg opgezwollen en ze kon zich nauwelijks bewegen. Er lag altijd een laken over haar voeten en het was duidelijk dat ze pijn had, maar ik kan me herinneren dat zelfs toen ze zich echt ziek voelde, ze nog steeds hetzelfde was. Ze was zo cool.

Langzaam vertelde mijn moeder meer over oma's overlijden. Oma was overleden in de nacht dat ik haar zag; mijn moeder was bij haar in het ziekenhuis toen ze stierf. Tegen de tijd dat ik 's morgens opstond, was mijn moeder de hele nacht op geweest. Ze was overstuur en ze wist niet wat ze moest doen. Ze kwam er maar niet uit of ze het me die ochtend moest vertellen of niet, maar omdat ik zo jong was, had ze besloten om te wachten tot het spontaan ter sprake zou komen. Zij en mijn vader hadden afgesproken dat ze me later op die dag zouden meenemen voor een lunch en dat ze het me dan zouden vertellen.

We gingen naar een van die familierestaurants. Toen we onze bestelling hadden doorgegeven, pakte mijn moeder mijn hand.

'Kyle,' zei ze. 'Dit is heel belangrijk. Ik moet je iets droevigs vertellen. Oma is naar de hemel gegaan.'

Ik begreep er niets van. Ik wist wel een beetje wat de hemel betekende, maar ik dacht dat mensen moesten sterven om er te komen.

'Nee, ze is niet dood,' zei ik tegen mijn moeder. 'Ik heb haar vannacht gezien.'

'Dat moet een droom zijn geweest,' zei mijn moeder, terwijl ze me knuffelde. 'Oma is echt overleden.'

Het was niet logisch, maar ik vertrouwde mijn moeder. Ik wist dat ze niet tegen me zou liegen.

'Betekent dat dat ik haar nooit meer zie?' vroeg ik, terwijl de tranen omhoog kwamen.

'Ja,' antwoordde mijn moeder met tranen in haar ogen.

'Maar ik wil haar zien!' riep ik. 'Ik wil haar nog een keer zien!'

'Ik weet het,' zei ze. 'Ik wil haar ook nog een keer zien, Kyle, maar dat kan niet. Dat kunnen we gewoon niet. Ze is naar de hemel gegaan. Ze is nu weg, Kyle. Sorry.'

Ik snapte er niets van. Oma was de nacht ervoor in mijn slaapkamer geweest; ze had me gestreeld en ze had er gezonder dan de afgelopen maanden uitgezien, en nu werd me verteld dat ze voor altijd weg was. Wat was er toch aan de hand?

Het was een afschuwelijke tijd. Hoewel kinderen totaal anders omgaan met de dood dan volwassenen en naadloos van de ene naar de andere emotie kunnen schieten, voelde ik vanbinnen een leegte die niet wegging. Zou ik me beter hebben gevoeld als ik had geweten wat ik nu weet? Ja, absoluut.

Het hiernamaals

Toen ik jong was, leerde ik dat alle goede mensen naar de hemel gingen. Dat geloof bood troost en liefde, en op een bepaalde manier ook discipline, omdat ik altijd bezorgd was dat iets ondeugends doen betekende dat ik niet naar de hemel ging! In onze cultuur echter leren veel mensen al van jongs af aan dat de dood iets is om bang voor te zijn.

Dat helpt niet als we worden geconfronteerd met de dood van een dierbare, vooral als we het aan een kind moeten uitleggen.

Als je dat ooit moet doen, draai er dan niet omheen: benader het oprecht en kinderen zullen je vertrouwen. Leg hen uit dat ons lichaam net een voertuig is. Ons lichaam draagt ons als een voertuig, maar het bestaat niet eeuwig. En als een auto het opgeeft, betekent dat niet dat de reis voorbij is.

Zeg tegen je kind dat de kern van wat we zijn in ons hart ligt. Als ons lichaam niet langer werkt, krijgt de echte persoon die we zijn vleugels en gaat het naar een prachtige plaats van waar we onze familie kunnen zien.

Kinderen accepteren het concept van een hiernamaals, omdat ze heel veel verbeeldingskracht hebben. Ze vinden echte troost als ze dit weten en je zult misschien ontdekken dat ze zelfs overgegangene familieleden zien. Zeg tegen je kind dat hun familie in de hemel hen kan horen, en als ze goed luisteren, kunnen zij hen ook horen. Schaam je niet om te praten over degenen die zijn overgegaan. Kinderen zijn ongelooflijk open. Ze nemen de troost die hun wordt geboden aan, dus wees kwistig met je verhalen en herinneringen.

We houden ons vast aan wat ons als kind is geleerd, dus het is onze verantwoordelijkheid als liefhebbende en zorgzame volwassenen om ons ervan te verzekeren dat onze kinderen zich vasthouden aan de goede dingen, niet aan de negatieve. Een geloof in het hiernamaals zal hen helpen om elke angst voor het overgaan te overwinnen. We moeten allemaal door dit stadium van onze reis, dus waarom zou je je kind troost onthouden?

Vertel je kind ook dat ze een speciale onzichtbare engelenvriend hebben die is geschapen om hen tijdens hun leven te beschermen. Als ze ooit iets verliezen, of bang of bezorgd zijn, dan kunnen ze deze speciale engel om hulp vragen. Ze hoeven alleen maar aan de engel te denken en in gedachten om hulp te vragen, en de engel zal voor hen zorgen.

Geef kinderen zoveel mogelijk steun en liefde. Omring hen met positieve boodschappen en moedig hen aan om de spirituele kant van hun bestaan te accepteren. Als je dat doet, geef je hun zoveel meer dan slechts materiële goederen – je zult hun vrede en tevredenheid geven. Wat wil je nog meer?